

Ο ΦΙΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ Πέμπτη 16 Δεκεμβρίου 1904

ΕΤΟΣ Β'. ΔΡΙΘ. 57

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Κ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΛΕΞΤΑ 10

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ (*Εμπνευσθείσα από την εικόνα).

Φεύγεις, φεύγεις νεότης καυμένη — Όλο φεύγεις, κανείς δεν βαστάει
Κ' εις τὸν ἄνθρωπον ἄλλο δὲν μένει — Εἰς τὸν κόσμον παρὰ... νὰ β ο υ τ ἄ η.
Βούτα ἄνθρωπε, βούτα καὶ ὁ ἴ ν ε — Όσο ἔχεις ἐργαλεῖο γερὸ
Καὶ κορσέδες ἀδιάκοπα λῦνε — Μὴν ἀφίρνεις ποτὲ τὸ κ ο κ ὀ.
Μὴν φοβεῖσαι στὸν κόσμον κι' ἂν ἦσαι — Εἰς ἐσένα θά ἦναι ἡ νίκη
Με τὸ γ ν ι ὀ σ ο υ στὰ χέρια σου ζῆσε — Κι' αἰωνίως μανῆκι, μανῆκι!...

Φεῦ! θά ἔλθῃ καιρὸς συμφορά σου — Ποῦ θά ψάχνῃς, θά ψάχνῃς βαθεῖα,
Γιὰ νὰ εὕρῃς τὴ πρώτη χαρὰ σου — Πλὴν μὰ πέτσα θά βρῇς μαλακιά.
Καὶ ἡ πέτσα, ἡ τόσο γυρμένη — Ποῦ κυττᾷς μὲ θλιμμένη ψυχὴ
Δὲν μιλάει πειὰ ἡ καυμένη — Δὲν αἰσθάνεται πειὰ ταραχή.
Κλάψ' τὴν τότε μὲ δάκρυ μεγάλο — Ποῦ με γά λ η ποτὲ ἐφαινόταν κουμπούρα
Κακομοίρη δὲν μένει τῶρ' ἄλλο — Ἄλλο πειὰ, |εἰ μὴ μόνον: Κατούρα!...

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ υπήρξε το κύριο θέμα της παρελθούσης εβδομάδος. Ο κ. Δηλιγιάννης ανέλαβε και πάλιν τὸν σχηματισμὸν Ὑπουργείου. Μερικοὶ ὅμως ἐπέμενον νὰ συγκροτηθῇ ἄλλου ὑπουργεῖον. Τί ὁπισθοδρομικοὶ δηλαδὴ ποὺ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ῥωμοί; θέλομεν αἰωνίως νὰ κυβερνώμεθα ἀπὸ ἄχροα ὑπουργεῖα καὶ ὅχι χρωματισμένα. Θα ἦσαν δὲ πάντοτε χ ρ ω μ α τ ι σ μ ῆ ν α, ἂν ἀπετελοῦντο ἀπὸ γυναικεῖα π ρ ὁ σ ω π α.

Ὁ Ποιητὴς τῷ *Φλέρτ* Γκαβὸς, φυσικὰ δὲν λείπει ἀπὸ τὴν Ὑπουργικὴν μεταβολήν. καὶ ἀρχίζει: Ἐμπρὸς βαρᾶτε τὰ βιολιά καὶ πάρτε τοὺς ζουρνάδες ὁ Ντελνιγιάννης λυγερὸς ἐπῆγε στὸ Παλάτι ἀρχίστε (ζήτω) βροντερὰ, ὦ γλυφτοσανακάδες, καὶ ἦλθε πειὰ ἡ ἐποχὴ νὰ γίνετε χορτάτοι

Τοῦ γέρου τοῦ σγκώθηκε ἀγριεμένη πάλι καὶ μπῆκε ζωπρότατα βαθεῖα μέσ' στὸ μυαλὸ ἡ σκέψις στὴ Κυβέρνησι δεινὸς νὰ ξεπροβάλλῃ καὶ τὸ Μουγγὸ τὸν ἔφερε γλυκὰ γιὰλὸ-γιὰλὸ.

Κ' ἐνῶ ὁ Μουγγὸς τὴ βάσταγε γερὴ καὶ σγκωμένη τὴν ἄφησε καὶ ἐπесе σὰν πρᾶμμα περιττὸ κ' ὁ Κόντες καὶ οἱ φίλοι του ἐμείναν πικραμένοι μὲ τοῦ ποτέ συμμάχου τὸν κὸλπο τὸ φρικτὸ.

Ἄλλ' ὁ κακόμοιρος Μουγγὸς ἤθελε νὰ τὴν πιάσῃ δι' ἴδιον λογαριασμὸ νὰ σφίξῃ τὸ τιμὸνι καὶ ἔτσι ἀπεφάσισε τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ καὶ εἶπε εἰς τὸν Κόντε μας: -Πολύ σου καὶ σου σώνει.

Καὶ τώρα νὰ ὁ Θεοδωρὸς κρατεῖ τὴ λαγουδέρα καὶ ἔμεινε ὁ Ἀλέκος μας μὲ τὴ ξερὴ στὸ χέρι ὡς ποὺ νὰ ἔρθῃ καὶ γιὰ τὸν καμμιὰ καλὴ ἡμέρα καὶ μέσα στὰς ἀγκάλας τῆς βαρβάτου νὰ τὸν φέρῃ.

Τὸ δὲ Παλλάκι τὸ ξανθὸ μὲ λύπη δάλεψε ὅλα βλέπει πὼς τοῦ ἀπέμεινε ἡ φούρκα καὶ ἡ φόλα καὶ βλέποντας πολλὰ γιὰ πὰ μὲ μπόλικες σανίδες ἀρχίζουν νὰ τοῦ ἔρχονται γλυκύτατες ἐλπίδες.

Ἄλλ' ὁ Σανδοκράτωρ βασιλεῖ τὸ τιμὸνι καὶ τέτοια τὸ στομάχι του εὐκόλως δὲν σγκώνει τὸ κλωτσοσκούφι δυὸ φορὲς δὲν παίζει ὁ Γορτύνιος πλὴν κυβερνᾷ κανονικῶς, χαρίεις καὶ γαλήνιος.

Ἐμπρὸς λοιπὸν στοῦ Θεοδωρῆ, ὡς κύψωμεν τὸ γόνυ κ' ἄς ἀσπασθοῦμε σοδαρῶς τὴ μιά του φανορίτα γιὰτ' ἀπ' τὸ κράτος τοῦ Μουγγοῦ τὸ ἔθνος ξαλαφρώνει καὶ ὅσο εἶν' πρωθυπουργὸς θὰ τρώμε κότα πῆτα.

Ἐὰν ὅμως ἐκαλοῦμεθα ἡμεῖς νὰ σχηματίσωμεν κυβέρνησιν θὰ κατηρτίζαμεν τὸν ἐξῆς κατάλογον Ὑπουργῶν.

Πρόεδρος. — Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Ἐρως.

Ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ Φλέρτ.

Ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ κ.κ. Ἀ ν α β α λ λ ὁ μ ε ν ο ς.

Ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν. — Τὸ Π ρ ᾱ μ μ α . (Λόγῳ τῶν ν ε ρ ῶ ν καὶ κάθε ὕ γ ρ α σ ῖ α ς).

Ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης. Τὸ Ὑπουργεῖον αὐτὸ θὰ μείνῃ ἀσυμπλήρωτον καθόσον οἱ Ε ὕ α γ ε ῖ ς Ο ἶ κ ο ι τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἔχουν δίκας. Μπροστὰ γὰρ τό... τάλληρο.

Ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν. Ὁ κ. κ. Δ ε κ α ν ῆ α ς. (Ὡς ἐκ τοῦ διορισμοῦ του ὅμως καὶ ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἀντιζήλιων θὰ γίνουν πολλὰ σκηναί, καὶ θὰ κ τ υ π η ἦ ἐφέτος πολλὰς φορὰς).

Τὸ Προσεχὲς Φύλλον τοῦ «Φλέρτ» θὰ γυνειάτικο. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον δοθῇ ὡς συνήθως τὴν Πέμπτην, καθόσον ἡ παραμονὴ τῆς Ἀγίας Ἡμέρας.

Θὰ ἐκδοθῇ λοιπὸν τὸ προσεχὲς «Φλέρτ» ἀντὶ τῆς Πέμπτης τὴν Κυριακὴν 26 Δεκεμβρίου. Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν τὸ Χριστουγεννιάτικο «Φλέρτ».

Ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Ὁ ἀγιώτατος πρῶν Ἡγούμενος Πεντέλης.

Ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ ἡ ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι εἶνε Δ η μ ο σ ῖ α προτιμᾶται ἡ κ. Ἀριστέα.

Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν. Τὸ Ὑπουργεῖον αὐτὸ θὰ καταρτισθῇ ἐπὶ τὰ δημοκρατικώτερον. Ὑπουργός, Ὑφυπουργός, Τμηματάρχαι καὶ Γραμματεῖς θὰ διῶλτες ἡ μισότριδες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων διὰ νὰ ο ἶ κ ο ν ο ῦ μ ο ὦ ν τὸν κόσμον.

Καταλαμβάνομεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ πολιτικομανίαν καὶ καταρτίζομεν μερικὰ νομοσχέδια, τὰ ὁποῖα ὑποβάλλομεν πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας τοῦ «Φλέρτ».

Πρῶτον: Περὶ αὐξήσεως φόρου οἰκοδομῶν. Ἄρθρον 1ον. Αἱ κυρίαί αἱ ζυγίζουσιν πλέον τῶν 30 ὀκάδων, θὰ πληρώνουν φόρον 50 ἰεπὶ τοῖς ἑκατόν. Ἄρθρ. 2. Διὰ τὸν φόρον τῆς ὀ π ι σ θ ῖ α ς φ ᾱ τ σ α ς τῶν οἰκοδομῶν αὐτῶν βλέπε, Νόμον περὶ ε ὕ ρ ε ῖ α ς π ε ρ ι φ ε ρ ε ῖ α ς...

Δεύτερον: Περὶ ἀπαλλοτριώσεως λαχανοκήπων.

Ἄρθρον 1ον. — Ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ ἀνοιξίς, παρίσταται ἀνάγκη ἀπαλλοτριώσεως τῶν λαχανοκήπων τῆς Κολοκυνθοῦς καὶ τῶν Σπολιῶν διὰ τὴν κατασκευὴν νέων γυναικείων καπέλλων.

Ἄρθρον 2ον. — Ὅσοι σύζυγοι ᾱ γ ρ ὦ ν ἡ γ ὁ ρ α σ α ν, ὡς τὸν καλλιεργήσουν...

Τρίτον: Περὶ φόρου τῶν ἀροτριῶν κτηνῶν.

Ἄρθρον 1ον. Φόρον πληρώνουν ὅσοι ἐκ τῶν συζύγων χρησιμεύουν διὰ τὴν καλλιέργειαν ᾱ γ ρ ὦ ν σ τ ῖ ρ ω ν.

Ἄρθρον 2ον. Ἐὰν εἰς τὰ ἀροτρίωντα κτήνη προστεθῇ καὶ ἡ... πενθερά, τότε ὁ φόρος αὐξάνεται.

Τέταρτον: Περὶ φορολογίας τοῦ καπνοῦ.

Ἄρθρον Μόνον. — Αἱ κυρίαί αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν τί κ α π ν ὦ ν φ ο υ μ ᾱ ρ ο υ ν οἱ σύζυγοι αὐτῶν, ὑπέκνεται εἰς πληρωμὴν φόρου, διότι ἡ γνῶσις αὕτη ἀποτελεῖ προσὸν δι' ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν...

Ἄλλο σπουδαῖον γεγονός τῆς εβδομάδος αὐτῆς υπήρξεν ἡ αὐτοκτονία τοῦ Γάλλου βουλευτοῦ Συβελόν εἰς τὸ Παρίσι δι' ἐνὸς σωλῆνος τοῦ ἀεριοφωτος.

Ὡς αἰτία φέρεται ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, τὸ ὅτι εἶχεν ἐρωτικὰς σχέσεις μὲ τὴν κόρην τῆς συζύγου του. Ὁ Ποιητὴς μας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀπομονώσῃ, ἀφοῦ μάλιστα, ὡς γνωστὸν, ὑπάρχει καὶ ἐδῶ ὁ Ἀθηναῖος Συβελόν. Ἀρχίζει λοιπὸν:

Ἀν κ' ἦσουν κληρικόφρων, οἱ παπάδες δὲν σ' ἐσώσαν καθόλου φουκαρὰ ἀλλ' ἡ Μενάρ, σου ἔβαλε μπελάδες καὶ σ' ἐστειλε στὸν Ἀδὴν μιά χαρά.

Ἐξήταγες σ ω λ ῆ ν α νὰ τῆς βάλῃς καὶ ἄλλα χάδια κ' ἄλλα χωράτ' ἀλλ' ὁ Μενάρ ἐκεῖνος ὁ χαμάλης φαίνεται δὲν τὰ χώνευε αὐτὰ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΗ

Δὲν σ' ὥπα μιά, δὲν σ' ὥπα δυό, ὦ Κόντε μου σκαρπίνη, πὼς ὁ Μουγγὸς θὰ σοῦ τρωγὲ τὸ μάτι μιά ἡμέρα, καὶ τώρα ἄλλος Πρόεδρος, ὦ λυγρὸ, θὰ γίνῃ, καὶ σὺ θὲ νὰ μᾶς κοπανᾷς καθουρδιστὸν ἄγρεα;...

ΣΤΟΝ ΖΑΗΜΗ

Μουγγέ μου καὶ μουστακαλῇ, δὲν τῶκανε καλὰ, τὸν παλαὺ τὸ σύμμαχο σ' τὰ Τάρταρα νὰ ρίξῃς, πὼς θὲ νὰ γίνῃς Πρόεδρος σου ἦλθε σ' τὰ μυαλά, μὰ ἄλλοι θὲ νὰ γίνουνε καὶ σὺ λυσσῶν θὰ φοίξῃς.

Ὡρα καλὴ σ' τὴν πρόμνη σου, κ' ἄερα σ' τὰ πανιά σου, καὶ ἄδειασέ μας γλήγορα μὲ τρόπο τῇ γωνιά.

Πολὸ μᾶς ὑποχρέωσες μὲ τὰ ψηφίσματά σου καὶ μὲ τὴν τελευταία σου ἰδίως σαγωνιά.

ΣΤΟΝ ΡΑΛΛΗ

Ἄει μὲν, μάλιστα δὲ νῦν, τὰ πάντα ματαιότης· δὲν σὲ καλοῦν σ' τ' Ἀνάκτορα, ξανθὲ μου Δημητράκη, βλέπεις κάλεσε ἡ Ἀδὴ τὸ φίλο (!) τὸν παλιὸ τῆς, καὶ σοῦ μινε ἀλλοίμονο! ἡ πίκρα, τὸ φαρμάκι.

Enfant Câté

Τὸ ΔΗΗΤΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

— Μὰ δὲν θὰ πῆσῃ, βρε ἀδερφέ σου λέω, ἡ Κυβέρνησις, δὲν θὰ πῆσῃ!... Εἴμαι βέβαιος.

Ἔτσι ἐπέμεινε ὁ κύριος Νικολάκης Κερατοχωρίτης, ὁ φαρμακοποιὸς συζητῶν μὲ τὸν φίλον του, τὸν ἱατρὸν κ. Φυστήρη.

— Ἀκουσέ με ξέμενα κὺρ Νικολάκη. Σὲ βεβαίῳ ὅτι ἀπόψε ἡ κυβέρνησις Θεοτόκη εἶνε πεσμένη. Ξέρεις; . αὐτῇ ὁ Γέρως, ἐπέμεινε ἐξ ἐναντίας ὁ ἱατρός.

Βέρος θεοτοκικός ὅμως ὁ κ. Κερατοχωρίτης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ παρεδέχετο τὴν ἐλικειμένην πτώσιν τοῦ ὑπουργείου Θεοτόκη.

Ἄλλὰ δὲν εἶχε νὰ κἀνὴ μόνον μὲ τὸν ἱατρὸν—αὐτὸν ποῦ δὲν εἶχε ἰδέαν πολιτικῆς, ὅπως ἔλεγε—ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν γυναικα του, τὴν κυρίαν Ἄνναν Κερατοχωρίτου τὸ γένος Μπουρμπουλήθρα.

Ἡ κυρία Ἄννα, σιγὰ τοῦ ἔμπαινε στὸ ρουθόφι τοῦ συζύγου τῆς κὺρ Νικολάκη, αὐτοῦ τὸ ἐξηγᾶτο φαρμακοποιῶ κατ' αὐτὰς ὅμως τὸ εἶχε παρακάνει. Διότι ἡ κ. Ἄννα, ἡ κόρη τοῦ κ. Μπουρμπουλήθρα, χρηματίσαστος ποτὲ ἐπάρχον ἐπὶ Ἀηλιγιάννη ἀνεκατέβητο φοβερὰ μὲ τὴν πολιτικὴν. Καὶ — τί ἀντίθεσις!—ἦτο δηλιμανικὴ τὸ φρόνημα, διότι δὲν ἐχῶνε τὴν σ τ ᾱ σ ι ν τοῦ κ. Ζαῆμη εἰς τὴν Βουλὴν, ἦτις ὡς γνωστὸν εἶνε πάντοτε τόσον ἀ δ ρ α ν ἡ ς.

Οὐ, αὕτη ἐτροχάινετο δι' ἀνθρώπους μὲ ζωὴν, μὲ δύραμιν. Ἐτροχάινετο δι' ἀνθρώπους ἐ ν ε ρ γ η τ ι κ ο ὺ ς.

Καὶ ὥσάν ἡ μοῖρα νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀδικήσῃ, τῆς ἔδωκε ἄνδρα Θεοτοκικο-Ζαῆμικόν, δηλαδὴ ὅχι ἐ ν ε ρ γ η τ ι κ ὸ ν. Ἐξηγᾶτο γὰρ ὁ κ. Κερατοχωρίτης.

Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως ἡ κυρία Ἄννα παρεκάλεσε τὸν κ. Νικολάκη μετὰ τὸ φαγητὸν νὰ πᾶνε στοῦ Καπερώνη, ἔτσι γιὰ ν' ἀκούσουν λίγη μουσική,

ὡς εἶπε, πράγματι ὅμως διὰ νὰ ἀκούσῃ, διὰ νὰ μάθῃ, τίποτε πολιτικὸν νεώτερον.

— Τί κόμματος!... Τί κόμματος!... ἐπιθύρριζαν ὅλοι ὅσοι τὴν ἔβλεπαν. Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμοῦνοι ποῦ ἀποτελοῦν τὴν ὁρχήστραν τοῦ κ. Καπερώνη, ἐπιθύρριζεν ἀναμεταξύ των:

— Περ-ντίο. Νὰ Ρω μ ο ὦ ν ι γ κ ᾱ ν τ ε.

Καὶ ἦτο ἀληθινὰ ὁμορροφὴ γυναικα ἡ κυρία Ἄννα Κερατοχωρίτου, τὸ γένος Μπουρμπουλήθρα.

Ἐνα γκαρσόνι τοῦ Ζαχαράτου, κάποτε εἶχε πῆ δι γιὰ καλὰ ἐφήρμαζε τὸν ἄνευ σύρματος ὁ π ι κ ὶ ν τηλεγραφὸν μὲ κάπριον νεαρὸν δικηγόρον ποῦ ἐκάθητο εἰς τὸ ἀντικρινὸ τραπέζι, κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ ἂν ὁ δικηγὸς αὐτὸς τηλεγράφος εἶχε καὶ συνετείας, δηλαδὴ ἂν κάποτε ἐμεσολάβει καὶ τὸ σ ὅ ρ μ α.

Ὅταν ἔφταν ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου, ἡ κυρία Ἄννα μὲ κάπριον ἔτοι νευροκρίτητα, ἤρχισε νὰ μπαῖνῃ καὶ πάλιν στὸ ρουθόφι τοῦ κὺρ Νικολάκη τοῦ συζύγου τῆς φαρμακοποιῶ.

— Ἀπόψε πειὰ δὲν γλυτώνει ἡ Κυβέρνησις Νικολάκη. Εἶνε πεσμένη. Ἀπόψε σ' τὴ Βουλὴ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

— Ὁχι, σοῦ λένε, ὅχι, ἐπανελάμβανε ὁ κ. Κερατοχωρίτης. Ἀπόψε δὲν προκλήθῃ ζήτημα ἐμπιστοσύνης. Καὶ ἂν θέλῃς σοῦ τὸ ἀποδεικνύω.

— Χά!.. χά!.. Καὶ πὼς παρακαλῶ;...

— Νὰ πᾶμε σπῆτι κρώτα, γιὰτί δὲ κάνει νὰ συζητοῦμε σ' τὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Οὐφ, καὶ μένε... Αἰωνίως ὁ ἴδιος εἶσαι! Σοῦ λέω εἶνε καὶ πεσμένη τὴν ὥρα αὕτη ποῦ μιλάς.

Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπῆτι τὸ χαριτωμένο ζευγάρι τοῦ ἐξηγᾶτο φαρμακοποιῶ καὶ τῆς 25ετίδος κυρίας Ἄννας, ἡ ὥρα ἦτο 11. Ἦτο ἀργὰ καὶ ἐπομένως ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦν.

Καθ' ἣν ὥραν λοιπὸν ἐξεδύετο ὁ κ. Κερατοχωρίτης καὶ ἐφαίνετο τὸ κτρινωσμένο καὶ κατορημένο του σόβρακο, τῆς ἐπανελάβε πάλιν μὲ πείσμα:

— Σὲ βεβαίῳ Ἄννα δι δὲν θὰ πῆσῃ.

Ἡ κυρία Ἄννα δὲν ἀπήντησεν τίποτε, ἀλλὰ ἐτροβήξε τὸ παραβὰν καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἤρχισε νὰ ἐκδύεται.

Ἀφοῦ ἐπέταξε τὴν ὥραιαν μίτραν τῆς ἡ ἀξιολάτρευτος γυνή, ἐξεκούμπωσε τὸ κορσὰξ καὶ ἐξεδύθη ἀπὸ τὸν μπουστον τῆς καὶ ἔτσι ἔμεινε μὲ τὸν κορσέν.

Ἐβγαλε κατόπιν τὴν φουστὰ τῆς καὶ καθὼς ἔμεινε ἔτσι μὲ τὸν κορσὲ καὶ τὸ μεσοφόρι, ἐστήριξε τὸ πόδι τῆς ἐπάνω στὸ καναπέδακι διὰ νὰ ξεκουμπώσει τῆς ὥραιες λουστρινιένες μπότες τῆς. Καὶ ἔτσι καθὼς ἀκουμπῶσε τὸ πόδι τῆς ἐπάνω στὸ καναπέδακι, ἐφαίνετο ἡ μεγάλη καὶ παχειὰ ὀλοστρόγγυλη γάμπα τῆς. Ὅταν δὲ ἔβαλε τὸ ὠραῖο τῆς χέρι νὰ ξεκουμπώσει τὴν μεταξωτὴν καλτσοδέταν τῆς, ἐφάνη ὁ θανμάσιος καὶ παχὺς μηρὸς τῆς, ὡς κρῖνον λευκός.

Ἐλυσε τὸν κορσὲ τῆς ἔπειτα ἡ ὠραία γυναικα, καὶ τότε πειὰ ἐξεχύθησαν ἔξω ἐλευθερωμένα ἀγαλματώδη, οὐράνια, ἐξόχου κάλλους καὶ στοργυλότητος τὰ θεῖα βυζιά τῆς μὲ τὰς πλατεῖς ρόγας τῶν. Ἐμνήθη κάπως ἡ κυρία Ἄννα καὶ ἐκεῖνα ὑπέτρεμον προκλητικά, φρίσσοντα.

Καὶ καθὼς ἦτο ἔτσι εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην ἡ ὠραία γυναικα, ἡ κυρία Ἄννα, μὲ τὰ ὀλοστρόγγυλα παχειὰ μπράτσα τῆς καὶ τὸν λαιμόν τῆς, τὸν ἐξαίσιον, ἔμοιαζε σὰν Ἀφροδίτη, σὰν γυναικα τέλος ποῦ ὀλοφάνερα ἔδειχνε ὅτι ἦτο γυναικα πλασμένη γιὰ ἡδονὴν καὶ ἀπόλαυσιν.

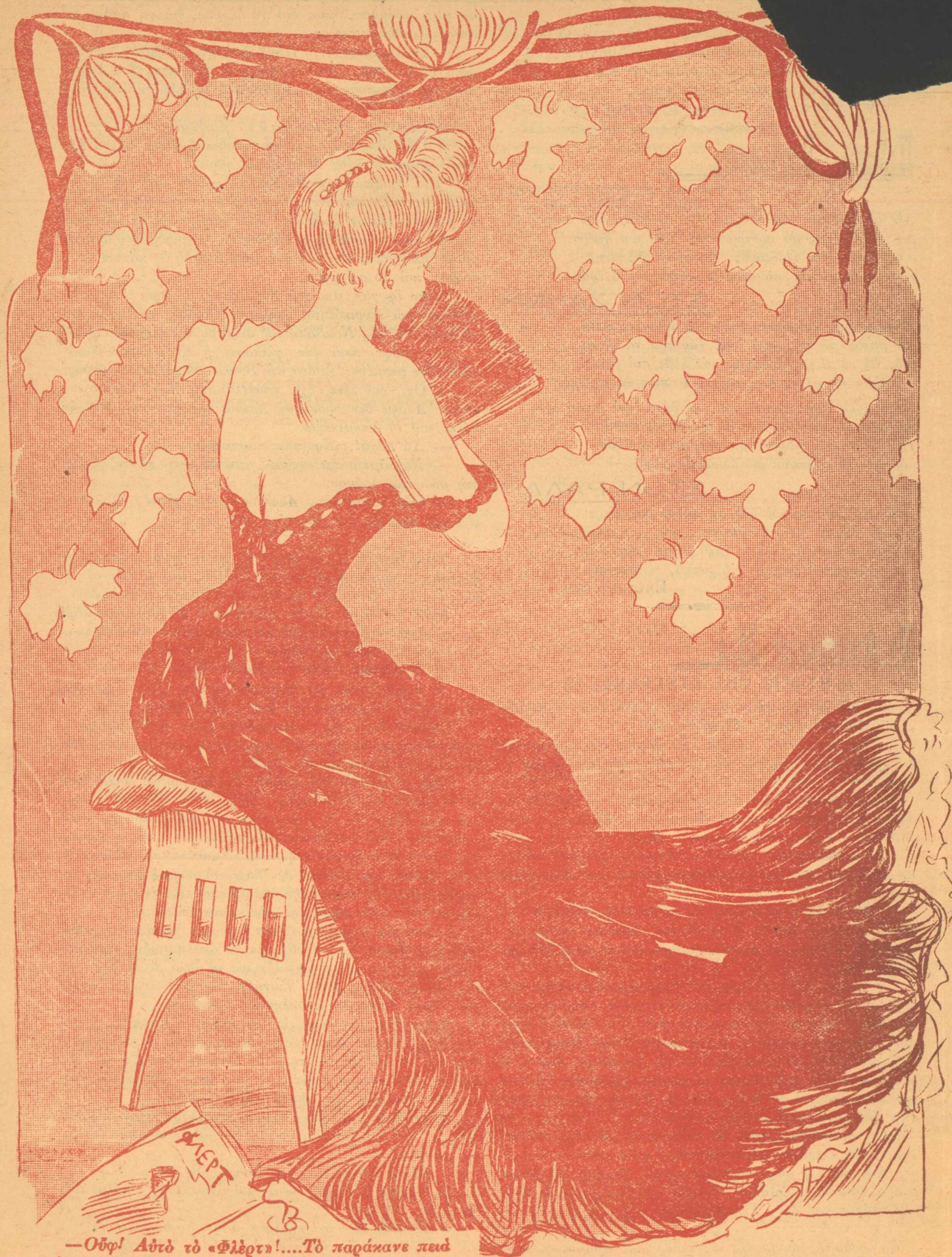
Ἦτοιμάσθη καθ' ὅλα ἡ ἐξαισία γυναικα, ἡ ἀληθινὴ αὕτη ἀμαζών, ἐνῶ ὁ κ. Κερατοχωρίτης ἐπερίμενε κουνουλωμένος καὶ μονολογῶν:

— Μωρὲ δὲν θὰ π ῆ σ ῃ ἀπόψε. Δὲν θὰ π ῆ σ ῃ.

Τὸ ἤκουσε ἡ κυρία Ἄννα καὶ ἀγριεμένη πάλιν τοῦ ἐφώναξε:

— Σοῦ λέω εἶνε π ε σ μ ῆ ν ῃ. Μὴ μὲ φουρκίζεις!!..

— Σοῦ εἶπα ὅτι θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, ἐπανελάβε μὲ πείσμα ὁ κ. Νικολάκης, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνην ἀνέβαινε στὸ κρεβάτι, τὴν ἐναγκαλίσθη. Ἡ κυρία Ἄννα δὲν ἀντέ-

—Οὐφ! Αὐτό τὸ «Φλέρτ»!....Τὸ παράκανε πια
στὰ ντεκολτέ!....
—!!!!.....

Μὲ τὸ κράνος βαρὺ στὸ σκοτάδι
"Ἐνα ξίφος στὸ χέρι κρατῶ
Καὶ κοντῶν διαν βρῖσκω κοπάδι
Πορτοφόλια βοντάω, τρυπῶ.

—
Τοὺς τρυπῶ,—μὲ τρυποῦν τί μὲ μέλλει;
Πάντα τρύπα θὰ ἔχω μεγάλη
Μὲ τρυποῦν καὶ μοῦ στάζει τὸ μέλι
Εἶμαι κόμματος. Νάμαι! Νὰ κάλλή!...

ΦΛΕΡΤ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Εκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ Πέμπτην.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

6 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 6

ΕΤΟΣ Β'

ΑΡΙΘ. 57

ΑΘΗΝΑΙ

Πέμπτη 16

Δεκεμβρίου

1904

ΛΕΠΤΑ 10

Τὰς συνδρομὰς ὠρίσαμε σ' ὄδους φιλοῦν κυρίας
Ἐπὶ δραχμῆς, ἀλλὰ μπροστά, γιὰ χάριν ποιικιλίας.
Ἄλλ' ὅμως οἱ ἀσὴ κ ω τ ο ι ἀπὸ τὰ ξένα μέρη
Ὅκτ' ἠραγκάκια καὶ χρυσά, κ' ἀμέσως εἰς τὸ χέρι.

στη, ἀλλὰ καὶ πάλιν τοῦ ἐπανέλαβε γιὰ νὰ τὸν θυμώσει
φαίνεται:

— Σοῦ λέω εἶνε π ε σ μ ε ν η. Θὰ τὸ ἰδῇς...

— Ἄννα μου, δὲν θὰ π ε σ η ἡμιαπεκρίθη ὁ κ. Νικολάκης ἐνῶ συγχρόνως ἤρχισε νὰ τὴν ... γλύφῃ...

Καὶ μυκηθμοὶ ἀκούονται τὴν ὥρα, βαθεῖς ἀναστεναγμοὶ καὶ τιναγμοὶ δυνατοί.

— Ἀ—α— Ἀν—να... μου...

Μιά... συγ... μή... ἀκόμη.

Σιωπὴ πάλιν ἐπεκράτησε, ὅποτε μιά φωνή, φωνὴ πλήρης ἀποτροφῆς καὶ φούρκας ἠκούσθη. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς κ. Ἄννας.

— Ἐλεονέ!... Παληόγερε!... Σοῦ τῶπα ἀπὸ τὸ πρῶν
οὐ εἶνε π ε σ μ ε ν η.

Ἐξάλλος καὶ σχεδὸν λυσσῶσα ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Εἰς τὸ σημεῖον ποῦ εἶχε φθάσει ἐκείνην τὴν στιγμήν, αὐτὴ νέα γυναῖκα, πλήρης ὁργασμοῦ καὶ σφρίγγους ἔτρεπε νὰ τελειώσῃ, μιά φορά ποῦ ἤρχισε.

Ἐτρεπε ὀριμένως νὰ σ χ η μ α τ ῖ σ η κ ν β ε ρ ν η—
σ ι ν μ ε ν ε ὀ ν δ π ο υ ρ ὀ ν, ἀφοῦ ἡ πρώτη ἦτο π ε σ μ ε ν η.

Καὶ ἐνῶ ὁ κ. Νικολάκης ἀναιδὸς εἶχε ἀπολιθωθῇ ἐπάνω στὸ κρεββάτι, ἐκείνη, ὥραία ὅπως πάντοτε καὶ ἔτσι ἡμίγυμνος, ἐπὶ ἦτο καὶ ἐπὶ τὴν τραπεζαρίαν.

Ἐσκέφθη οὐ κατάλληλος πρὸς... συγκρότησιν ὀπουροῦ ἦτο ὁ Γιάννης, ὁ καμαριέρης τῆς, 25 χρονῶν παλληκάρι.

Ἦθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ὁ ρ θ ο τ ἄ τ η ν γνώμην του, διὰ τὸ π ε σ ι μ ο ν αὐτοῦ τῆς κυβερνήσεως.

Ἐκθαμβος ὅμως, καὶ λυσσῶσα περισσότερον τώρα, εἶδε οὐ ἡ περὶ π ε σ ι μ α τ ο ς τῆς Κυβερνήσεως συζήτησις, εἶχε προηγηθῇ μετὰ τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Μαρίας, τῆς διηγουμένης τῆς.

Καὶ ἔτσι καθὼς ἐκροτοῦσε τὸ κερὶ στὸ χέρι τῆς, ὀλοφάνερα ἀντελήφθη ὅτι ἡ νέα Κυβέρνησις εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν ἔξ-ο ὀ σ ῖ α ν, διότι αἱ... σανίδες τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ Γιάννη ἐτίζαν, ἐνῶ ἀπὸ κάτω ἡ Μαρία ἐδέχετο ἄφρονος!

Μέσα εἰς τὴν λύσαν τῆς, τὴν δικαίαν, τὴν φούρκαν τῆς καὶ τὴν ἀγανάκησιν, ἐτάθη καὶ τοὺς παρετήρησε μὲ μεινιδία χαρῆς καὶ εὐχαριστήσεως ὑπερμέτρον.

Καὶ διὰν παρετήρησε ἀκόμη καλλιτερεῖα, εἶδεν ἡ ὥραία ἀλλὰ ἀνυῆς αὐτὴ γυναῖκα, ὅτι οἱ τ ρ ε ῖ ς Ὑπουργοὶ τοῦ ὀπουροῦ τοῦ Γιάννη, ἡ δὲ ἔλθον, εἶχον ἀναλάβῃ τὰ ὀπουροῦ γεία των. Μάλιστα ὁ μ ε σ α ῖ ο ς εἶχεν ἐ γ κ α τ α σ τ α θ ἡμετὰ θ ε ρ μ η ς εἰς τὴν διηγουμένην του.

Ο ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ

ΦΛΕΡΤ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΑ.—ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ.—Ὁ «Φάουστ» καὶ τὰ ἴδια τῆς συχωρεμένης. Μόνον εἰς τὸ μέσον τῆς ἑβδομάδος ἐμφανίζονται οἱ «Νεόνυμφοι» καὶ ἐμφανίζονται μὲ μίαν «Περὶ ἔργον Ἐπίσκεψιν». Ὁ «Φάουστ» τέλος πάντων, ἀφοῦ ἔ-

Ἄναμειναι τὴν Παραμονὴν τῆς Πεντα-
νίας τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ «Φλέρτ». —
λέμε τίποτε ἄλλο εἰμὶ μόνον ὅτι θὰ ἔχη
δας—12 χρώματα—32 εἰκόνας καὶ θὰ τιμῶται
νον 33 λεπτά. Οἱ ἐξοχώτεροι σατυρικοὶ κάλμοι
γράφουν εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν μας. Τὴν Παραμο-
νὴν τῆς Πρωτοχρονιάς λοιπόν.

πιασε τόσα π ρ ὶ μ α τ α τοῦ Μεφιστοφελῆ, πιάνει ἐπὶ
τέλους τὴν Τρίτην καὶ «Μύθια Κουλουριώτικα».

Λοιπὸν ἡ «Μύθια»=Ἀποτυχία πρώτης.

Οὐχ ἦττον μᾶς ἐστάλη καὶ τὸ ἐξῆς ποιήματάκι, τὸ ὁ-
ποῖον σημαίνει πολλὰ διὰ τοὺς ἐγγεννοῦντας. — Ὁ Κοτοπουλὸς
Δρακε ἔως πότε λοιπόν:

Κορίτσια ἀνοικονόμητα

Ποῦ δὲν οἱ κ ο ν ο μ ι ο ῦ ν τ α ι (:)

Κάνουνε παιχιδάκια

Ρίχνουνε πετραδάκια

Μὰ μιά φορά στὰ βιαστικά

Ἐπιδάσαν καί... κ α κ ἄ.

ΚΟΝΣΕΡΤΑ—Ἀχανὲς καὶ ἐρημία καὶ τὰ ἴδια πάν-
τοτε. Ἀρεβουὰρ λοιπὸν τὴν προδεχῆ Κυριακὴν

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΦΛΕΡΤ» — ΑΘΗΝΑΙ

—Θὰ γείνη ὅπως θέλεις Ἄουερ. Ἐχεῖ καλῶς.

—Διὰ τὴν γυνὴν καὶ τόσῳ ὥραϊαν κάρτ-ποστάλ, μυρίας εὐχα-
ριστίας ἀπὸ τὸν Πετεινὸν μας φίλε Καλάντη. Ἐτοιμάσου διὰ
τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ «Φλέρτ».

ΕΙΡΑΙΕΥΣ

—Μείνατε ἡσυχος Κυρία μὲ τὰς Καμελίας. Καὶ πάλιν σὰς
παρκαλῶ δὲν μοῦ γράφετε ποῖα εἴσθε: Τὸ «Φλέρτ» σὰς ἔχει δει-
ξει τσάκας ὅτι γνωρίζει νὰ τηρῇ ἐχεμύθειαν ἀπόλυτον.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

—Ἀγαπημένε Ἐωδφόρε εὐχαριστῶ. (Κόρινθος). Βλέπεις ἄλ-
λως τε ὅτι ἀμέσως ἐδημοσιεύθησαν. Δι' ἐκ εἶ ν ο δὲν... ἔρεις. Διὰ
τὰς κάρτ-ποστάλ μυρίας εὐχαριστίας=Εὐχαριστῶς καὶ εἰς τὸ προσε-
χὲς κ. ΒΑΪ-ΧΑΪ-ΒΑΪ (Καρ-δίτσαν). =Ἐδημοσιεύθη καθὼς βλέπεις
Μουδότηδες (Σύρον). =Μὴν ἀδμονεῖτε κ. Σ. Σ. Σ. (Νησίον). =
Καὶ τὰ ἴδια κατέδημοσιεύθησαν Κότερον Πατριότικοῦ (Βόλον).
=Διὰ τὴν θαυμασίαν κάρτ-ποστάλ μιλ-μερσί ἀγαπημένε καὶ φίλων
φίλτατε Μαρουδῆ (Σύρον). Διὰ τὸ «Πεταχτό» τίποτε;—Ἡ διαταγή
σας θαῖελεσθῇ κ. Σ. Σ. (Λαμία). =Καὶ τὰ ἴδια σὰς εἰς τὸ προσε-
χὲς Βιδούλα Ἐωδφόρε (Καρδίτσαν). =Ἐπίσης κ. Ἀκοπούλα=
Βεβαίως καὶ εἰς τὸ προσεχὲς Ἀριστοπτε (Σύρον). =Ἀγαπημένε
μου Τρυποφράκτη (Βόλος) ἐκεῖνα σου ὡς βλέπεις ἐδημοσιεύθησαν
Στείλε μοι τὴν διευθυνσιν σου διὰ τὴν ἀποστολὴν. =Καὶ τὰ ἴδια
σου εἰς τὸ προσεχὲς Ψυχολόγε (Καρδίτσαν),
=Ἀρεβουὰρ λοιπὸν τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν.

ΣΟΛΑ Ε ΜΟΝΤΑΛ.

“ΠΕΤΑΧΤΟ ΦΛΕΡΤ, ΕΠΑΡΧΙΑΙ

—Λαμία. *. Μαθηταί, Θ Θ. καὶ Μ. Μ. μὴ κάμνετε τόσους
περιπάτους εἰς τὴν ὁδὸν Στυλίδος. *. Δεσποινὶς Ε. Μ. πᾶς
οἱ ἔρωτες μὲ τὴν Μαθητὴν Ι. Α.; Μὴ παιδί μου διότι τὰ ἔραβε ὁ...
*. Καρφεσάλα Αρ. Α. μὴ πᾶς μὲ τὴν περμαντόνα Α. Ρ. καὶ ἔοδεῖς
τὰ λεπτά σου. *. Γυμνασιόπαι Σ. πᾶς πάνε οἱ ἔρωτες μὲ τὴν δε-
σποινίδα Ι. Α. μὴ κορίτσι μου διότι εἶναι πτωχὸ παιδί. *. Μαθη-
ταί Χ. Μ. Σ. Γ.; Σ. Σ. μὴ κάμνετε δόλεις εἰς τοὺς δρόμους καὶ
χαλάτε τὰ παποῦτσια σας. *. Δουλικὸ Π. τί ἔρχεσαι ἀπὸ ἐκεῖ κάτω
εἰς τὴν παλαιὰν γειτονίαν σου, διὰ νὰ ἰδῇς τὸν ἐραστὴν σου Γ. Μ.;
*. Μαθητὰ Χ. Γ. μὴ πᾶς μὲ τὸν ἀμαζᾶν. *. Μαθητὰ Ι. Μ. μὴ
κοροιδεύεις τὰ παιδιά, ἀλλὰ τίρα καὶ σὺ τὴ μύτη σου. *. Καὶ σὺ
μοδιτρούδες μὴ κάμνετε νοήματα ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὸν λοχία.
—Ι δὸν. Τί μανθάνω γιὰ σένα καλὸ μου παιδί Νικ. Ἀποσ.
ὅτι ὁ Τας. ἂν καὶ μικρότερος σοῦ τὴν... *. Καὶ σὺ ὅρε μικρὴ Ι.
Π. ἂν καὶ μὲν διακρίνεις ὅμως καλῶς τῆς χονδραῖς γάμψης.
*. Κόρις Ἰωάννη Π. (Ἀργαλαστή) δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς τόσην ἀγά-
πην πρὸς τὴν δεσποινίδα Μ. Κ. διότι αὐτὴ σὲ ἀποστρέφεται σκλη-
ρῶς, ἀγαπᾷ ἄλλον ὑπερτέρως. *. Καὶ σὺ καλὴ μου διαποινὶς
Ε. Ι. δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷς τὸν Ι. Κ. διότι αὐτὸς βεβαίως δὲν θὰ
σὲ σκευθῇ. —Κότταξε τὴ δουλειά σου κορίτσι μου.

—Κορινθον. *. Νεαρέ μου γυμνασιόπαι Σ. Σ. πᾶς πηγαί-
νουν οἱ ἔρωτες σου μὲ τὴν διδα Φρόσω; Καλὰ ἐναμφιδόλως. *.
Σεῖς δὲ πᾶς πη αἰνέτε εἰς τὸ φλέρτ δις Μ. Νλ. μὲ τὸν δικηγόρον

...; *. Καὶ σὺς δνις Μ. Χ. ἐξακολουθοῦν ἐκεῖνα τὰ
...ραντεσθὺ μετὰ τοῦ Δ. Μ;
...ρον. *. Κόρις Εσ Μν. ἂς παῖσιν τέλος πάντων οἱ ἔρω-
...τὴν Ε. Κρ. διότι ὅλοι σὰς ἤννησαν.
—Ναῦπλιον. *. Δεσποινὶς Ρ... τί μανθάνω; Εἶνε ἀλήθεια;

ΕΙΡΑΙΕΥΣ

*. Μὰ ἐπὶ τέλους γρη῏α γυναῖκα τώρα δὲν ἡσυχάζεις ὀλίγον
κυρὰ Μαργῶ ἀλλὰ δέχεσαι ὅλους τοὺς... εἰς τὸ σπίτι σου; Νεροπὴ
...τὴν Ε. Κρ. διότι ὅλοι σὰς ἤννησαν.
—Ναῦπλιον. *. Δεσποινὶς Ρ... τί μανθάνω; Εἶνε ἀλήθεια;

Ἀρεβουὰρ λοιπὸν τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν μὲ Χίλια Φιλία.

ΤΟ «ΦΛΕΡΤ»

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προχθεςινού)

Βλέπυρος.—Γιατί;

Πραξαγόρα.— Σοῦ τὸ ἐξήγησα: θὰ παίρνωμ' ἐμεῖς πλέον
τ' ἀπρόγαλα τῶν νέων

Κ' ἡ δοῦλες πεῖα δὲν θὰ μποροῦν μὲ στολισμοὺς: νὰ πέφτουνε,
καὶ ἀπὸ τῆς ἐλευθέρως τὴν ἡδονὴν νὰ κλέπτουνε.

Ἀλλὰ οἱ δοῦλοι μοναχὰ θὰ πέφτουνε σιμά τους!
μαζὶ μὲ τὰ κουρέλια τους καὶ τὸ π α λ η ὀ π ρ α μ μ ἄ τους!

Βλέπυρος.—Μὰ τότε νὰ σ' ἀκολουθῶ κι' ἐγὼ κοντὰ σου πρέπει
καθένας ποῦ μὲ βλέπει
νὰ λέγῃ στὴν Ἀθήνα:

«Τὸν ἄνδρα δὲν θαυμάζετε ποῦ ἔχει ἡ Στρατηγίνα;!»
(Ἀπερχόμενοι ἀμφοτέρω)

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ — ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ πλατεῖαν τῶν Ἀθηνῶν. Εἰσέρχεται
ὁ Χρέμης ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο μικρῶν θεραπόντων,
φερόντων ἐπ' ὀμοῦ διάφορα σκεῦη οἰκιακά, τὰ ὅποια
ἀποθέτουσι κατὰ γῆς.

Ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴν τῆς Στρατηγίνας ἵνα καταθέσῃ
τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον]

Χρέμης.—Πρέπει νὰ κάμω στὴν ἀρχὴ μικρὴ ἐτοιμασία,
νὰ ἰδῶ ποῖα εἶν' τὰ σκεῦή μου καὶ ἡ περιουσία,
ποῦ θὰ φερθῶν στὴν ἡγορά.

(Σύρον πρῶτον κόσκινον ἀλεύρου)
Τράβα λοιπόν, προχώρει,
ὦ Κιναύρα, ὁμορφὴ καὶ ἡλεμένη κόρη,

ποῦ μὲς' ἐστὶ βίος μου ἥσυνα ἐν προτιμημένῃ
καὶ ποῦ γιὰ νὰ κανηφορῇ καλοφτιαστωμένη,
πολλὰ τοῦ ἀλευριοῦ σακκία γιὰ χάρι σου ἀράδαισα,
καὶ στὴ κοιλία σου ἄδαισα.

Καὶ τώρα ποῦ νὰ βρισκῇται ἡ διφορούρα; νὰ τη—
(ἔρπει ἐμπρὸς χύτραν)

ἡ χύτρα... ἔλα ἔξω σύ... μουντζούρα εἶσαι γεμάτη,
μὰ τὸ θεό, λές κι' ἔτυχε νὰ βράσῃ τὴ μογιὰ του
ὁ Λυσικράτης μέσα σου, ποῦ βάφει τὰ μαλλιά του.

—Πέρνα κοντὰ τῆς τώρα σύ, καὶ στάσου γιὰ στολιστρα...
(ἀποθέτει πλινότιον κάτοπτρον)

—καὶ φέρε καὶ τὴ στάμνα σὺ ἡ νεροκουβαλίστρα...
(ἀποθέτει ὑδρίαν καὶ λαμβάνει πετεινὸν)

—ἔλα καὶ γιὰ κιθαρωδὸς ἡ ἀφεντιά σου τώρα,
ποῦ πάντοτε μ' ἐξύπναγες στὴν πρωϊνὴν τὴν ὥρα
γιὰ νὰ πηγαίνω στὴ βουλή,

ὅπως ὁ νόμος τὸ καλεῖ.
Τιὰ νᾶν' τὰ Παναθηναῖα, ὅπως ὁ νόμος γράφει,
ὁ σκαφοφόρος νᾶρθῃ ἐμπρὸς καὶ νὰ κρατῇ τὴ σκάφη...
(ὠθεῖ σκάφην)

—ἄλλος κερία νὰ φέρῃ...
(ἀποθέτει κηρία)

—καὶ τὰ κλωνάρια τῆς ἐλῆας ὅπου φοροῦν οἱ γέροι...
(ἐξάγει τρίποδα καὶ λήκυθον)

—καὶ βγάλε καὶ τὸν τρίποδα... τὴ στήμνα μὲ τὰ μύρα...
τσουκάκια... παρατσουκάλια... σωστὴ λαοπλημύρα...
(ὠθεῖ καὶ τὰ ὑπόλοιπα σκεῦη διὰ τοῦ ποδός. Εἰσέρχεται
ὁ Σίμων).

ΣΚΗΝΗ Β'. — Σίμων (μονολογῶν).
—Ἐγὼ νὰ ρθῶ στὴν ἀγορά; νὰ δώσω ἐγὼ τὸ βίος μου;
μὰ πρέπει νᾶμαι ἄθλιος κι' ὁ πεῖς ζουρλὸς τοῦ κόσμου.

Στὸν Ποσειδῶνα! ὅλ' αὐτὰ προτοῦ τ' ἀποφασίζω,
θὰ τὰ σκεφθῶ προτίτερα καὶ θὰ τὰ βασανίσω,
καὶ τὴ ὀικονομίᾳ μου καὶ τὸν δίκον μου ἔρῳτα
μὲ λόγια δὲν τὰ δίνω ἐγὼ ἀνόητα, ἂν πρῶτα
δὲν θὰ πεισθῶ τί ἐννοῦν αὐτὲς ἡ μὸδες ὅλες.

Καὶ τοῦτος τί ζητεῖ ἐδῶ μ' αὐτὲς τῆς κατσαρόλες:
—Ἐ, σὺ! μ' ἐμετακομίζεσαι, ποῦ τᾶθαλεις στὴ φῆρα,
ἡ τάχα γιὰ ἐνέχυρο πᾶς νὰ τὰ βάλῃς τώρα;

Χρέμης.—Μὰ τὸ θεό, στὴν ἀγορὰ τὰ ἔφερα στὸν ὦμο
γιὰ νὰ τὰ δώσω, σύμφωνα μὲ τὴν καινούργιαν νόμο.

Σίμων.—Γιὰ νὰ τὰ δώτῃς;

Χρέμης.—Δὲν σκέπτεσαι καὶ σὺ νὰ καταθεσῇς;
Σίμων.—Ἄν δὲν ἰδοῦν τὰ μάτια μου δὲν πείθωμ' ὅ,τι νᾶνε
Χρέμης.—Μὰ ὅλο τοῦτο σήμερα στὸς δρόμους κοπανᾶνε.
Σίμων.—Ἄς λένε!

Χρέμης.—Μὰ νὰ σὲ καταστρέψῃ ὁ Ζεὺς!...
Νὰ κι' οἱ γείτονες ποῦ κουβαλοῦν ἐπίσης.
(παρατηρῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ παρασκήνια)

Σίμων.—Ὁ Ἀντισθένης βεβαίως τραβᾷ νὰ καταθέσῃ
θὰ ἦταν εὐκολώτερο πολλὸ γι' αὐτόν νὰ χ ε σ η
τριάντα μέρες συνεχῶς κι' ἀκόμη πεῖς πολλὰς.

Χρέμης.—Σκασμός, μ' αὐτὰ ποῦ λές!
Τώρα τὰ ἴδια πράγματα μὲ τότε δὲν ὑπάρχουνε.
τότ' εἴμαστ' ἄρχοντες ἐμεῖς, τώρα γυναῖκες ἄρχουνε.

Σίμων.—Τὸ κατ' ἐμέ, ἡ μόνη μου γι' αὐτὲς φροντίδα θᾶνε,
μὰ τὸ θεό τῆς θάλασσας, νὰ μὴ μὲ κ α τ ο υ ρ ᾶ ν ε!

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

Διπλωματοῦχος εἰς τὸ χορὸ εἶνε ἂν' τὸ Παρίσι
ὁ Γιάνγκος Τζιτζῆς ποῦ εἰς ἐδῶ τὴν Νέαν του Σχολὴν

Ὅλοι τὸ λένε πῶς μ' Εὐρωπαίους, ἡ ἐπιστήμη του εἶνε ἰση
ὁδὸς Διομείας, ὡς δεσποινίδες, ἔχει Σχολὴν Παριδιάν.

Παρισινοὶ εἰς τὸ ΧΟΡΟ καὶ φίνος ἐπιστήμων
ἔχει καὶ τμήμα ἔξοχο λαμπρᾶς διδασκαλίας
Γιὰ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ τοῦ Συρμοῦ καὶ, ὡ... κοινὸν
εἶνε λαμπρὸς ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ὁ ΤΖΗΤΖΑΣ γιὰ ΚΥΡΙΑΣ.

Ἄν κάλοι σὰς ρημάζουνε κακόμοιροι Ῥωμηοὶ
Καὶ εἴσθε κουτσοφλέβαροι κι' ὁ κάλως σας πονεῖ
Στὰ Φαρμακεία τὰ καλὰ τὸ γιαντρικὸ θὰ βρῇτε
μόνον μετ' Anticor Breland, μ' αὐτὸ θὰ γιαντρευτῇτε.

Νιμοκοντόροι, Ντιστεγχεῖ, καὶ νόστιμες Κυράδες
ΜΗΥΡΑ πολλὴ νὰ πίνετε γιὰ νᾶχετ' ἐμμορφάδες.
Ἀκούστε με νὰ σὰς χαρῶ: Ἀκούστε με νὰ ξέρετε
Στοῦ ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΥ, ΣΥΝΤΑΓΜΑ, νὰ πίνετε ἂν θέλετε.

Δοιπὸν καλὰ νὰ ξέρετε καὶ νᾶχετε τὸ νοῦ
Τώρα ποῦ ἔρχονται γιορτὲς καὶ ἄλλες φασαρίες
ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ καὶ ΚΟΥΤΡΑΜΠΙΕ ἂν' τοῦ ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ
Ὁδὸς ΣΤΑΔΙΟΥ, κι' ἀριθμὸς ΕΒΗΝΤΑ, ὡ κυρίες.

Κυρίες μου! Κυρίες μου! ἰδοῦ τὸ μυστικόν
Crème Mouceline Breland στοῦ Στιν τὸ λοιπὸν
Εὐμορφαίνει τῇς κυρίας καὶ τῆς κἀνῃ τοῦ συρμοῦ
Εὐμορφεῖ, λεπτῆς, ὥρατες, μαγαζὶ ὁδὸς Ἐρμου.

Ἦτε παῖδες, Ἦτε παῖδες, Ὁρολόγια νὰ ἰδῇτε
Νὰ τὰ χάνετε κυράδες καὶ οἱ νέοι ν' ἀπορῇτε
Ὁ Σπυλιόπουλος λοιπὸν καὶ τοῦ Σαδίου δρόμος
τοὺς φίλους ἐπίασε χαρὰ, τὸν σεργιάνη τρόμος.

Καὶ ποῖς δὲν ἐπερπάτησε τὴν νύχτα μὲ φεγγάρι
καὶ κάρτ-ποστάλ πανέμορφα ποτὲ του δὲν θυμῆθηκε;
Ὁ Κοκουδίνης ἔφεσε μὲ ἐμμορφία, μὲ χάρι
Ὁμόνοια τὸ μαγαζὶ κανεῖς δὲν τὸ ἀρνῆθηκε.

Ἐῶχε καπνὰ καὶ φῖνα καὶ τουπικλὴν μυρωδᾶτα
τοῦ ΩΜΕΓΑ ὅτι εἶναι, λείε ὁ κόσμος ὁ καλὸς
Μὰ κανεῖς δὲν ἀμφιβᾶλλει πῶς καὶ σιγαρέτα ἄφρατα
Τοῦ ΩΜΕΓΑ πάλιν εἶνε, καὶ τὰ ἔχει ὁ Ροδινός.

Τὰ κομψότερα καὶ στερεώτερα Βιεννέζικα Ἰάντια ἔχει ἡ
Canterie Vienneuse εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἔναντι τοῦ Ἀρκαίου
ἀκριβῶς. Ἰάντια ἐπὶ μέτρον. Ἐῶχον ἐργαστάσιον ἐκ Δεσποινίδων.

Εἰς τὴν ὁδὸν Σαδίου

Ἡ Τελευταία... Μόδα..